

પરમ પૂજ્ય શ્રી દાદાબાપુ

સંત પરમ હિતકારી

ચિત્રકૂટ કે ઘાટ પર ભઈ સંતન કી ભીર
તુલસીદાસ ચંદન ધીસે તિલક કરે રઘુવીર

આપા વિસામણ અંગે જેટલી માહિતી ઉપલબ્ધ છે તેટલી અન્ય ગાદીપતિઓ માટે પ્રાપ્ત થતી નથી. દૈવયોગે ચાલી આવતી આ પરંપરામાં દાદાબાપુના જીવનની ગુરુગાદી સાથે સંકળાયેલ એક ઘટના આપણે જોઈએ, જો ઊંડુ સંશોધન આ દિશામાં થઈ શકે તો ઘણી માહિતી મળી શકવાની શક્યતા છે, પરંતુ વર્તમાન સંદર્ભમાં આ પરિશ્રમ મુશ્કેલ છે, લગભગ અશક્ય કહી શકાય.

અમસ્તોય આપણો સનાતન ધર્મ શ્રદ્ધા અને જ્ઞાનના પાયા ઉપર ઉભેલ મજબૂત સ્થંભના આધારે પ્રગટ્યો છે, વિકસ્યો છે અને અનેક ઝંઝાવાતો વચ્ચે અડીખમ ઉભો છે. કોઈ કવિતા શબ્દો છે:

“શ્રદ્ધાનો હો વિષય તો પુરાવાની શી જરૂર?”

અનેક આઘાતો અને આક્રમણો વચ્ચે પણ આ પ્રજા ટકી રહી છે. એ તેમણે ઋષિઓના ચિંતનમાંથી પ્રગટેલ જ્ઞાનને પચાવ્યું છે, તેની સાબિતી છે, આપણા પૂર્વજોએ શાસ્ત્રો દ્વારા આપેલ આ જ્ઞાને આજ સુધી આપણું માર્ગદર્શન કર્યું છે. શાસ્ત્રોની વાતમાં ઉંડા ન ઉતરીએ તો પણ આપણા દેશની જે સંત પરંપરા છે. એમણે સાદા સરળબોધ અને ભક્તિરચનાઓ દ્વારા સમાજમાં સતત તેનું સિંચન કર્યું છે. કાઠીયાવાડને લાગે વળગે ત્યાં સુધી અહીંના સંતોએ હંમેશા લોકોની માનસિક અને શારીરિક ભૂખ ભાંગી છે. અહીં, વિશેષ પ્રમાણમાં વિદ્વાનો અને અન્નના કણને ઈશ્વર માનીને પૂજનારા સંતો અવતર્યા છે એટલે જ કવિને કહેવું પડ્યું છે કે,

“કાઠીયાવાડમાં કોકદી ભૂલો પડ્ય ભગવાન,

તારા એવા કરૂં સન્માન, તને સરગ ભુલાવું શામળા!”

પાળિયાદ દાદાબાપુ જેઠીબામાને સંતાન નહોતું. સંતાન વિના માતા - પિતા શૂન્યતા અનુભવે છે. આ બંનેના મન - હૃદય પણ ઉદાસ અને ખિન્ન રહેતા. જેઠીબામા અને દાદાબાપુના મનમાં થતું કે અમારી ઠાકરની સેવામાં જરૂર કોઈ ખામી રહેતી હશે.

જેથી તેના ફળ સ્વરૂપે અમારે ત્યાં હજી ખોળાનો ખૂંદનાર, ભવિષ્યનો વારસદાર પોતાની નાનકડી પગલીઓ પાડી અમને આનંદ આપવા પધારતો નથી. જેઠીબામાનું મન અતિ ઉદાસ થઈ જતાં એક દિવસ હાથમાં માળા ગ્રહણ કરીને ગેબીનાથ અને ચંદનનાથબાપુનું સ્મરણ કરવા બેસી ગયા. એક - બે અને ત્રણ દિવસ એકધારા જાગરણ સાથે નામસ્મરણ કરતા રહ્યાં. ચોથી રાત્રિએ નામજપ કરતા થોડીવાર માટે તેમની આંખ મળી ગઈ તેમને ભાસ થયો કે કોઈ જાણે તેમના ખભે હાથ મૂકી કહી રહ્યું હતું “દીકરી, જરાય મૂંઝાઈશ નહીં. હિંમત હારતી નહીં, તારા માથે તો ભગતનું મોંઘેરુ ઓઢણું છે આમ વલોપાત કરવાથી દુઃખ નહીં મટે, બેન હું માકબાઈમા આ વાત તને કરી રહી છું ઓળખાણ પડી! જો હવે તું ગુરૂગાદી સોનગઢ જ. ત્યાં તારી ઈચ્છા પુરી થશે, ત્યાં તારા મોટા બહેન સોનબાઈબાના પગ પકડી લે એ જોગમાયાનો અંશ છે.”

આટલી વાણી સંભળાતા ઉંઘથી ઘેરાઈ રહેલ આંખો ફટ દઈને ખુલી ગઈ. બેબાકળા બની જેઠીબાઈમા માકબાઈમાને શોધી રહ્યાં, પરંતુ તેમના શબ્દો મુજબ મનમાં સોનગઢ જવાનો નિર્ધાર કર્યો. તેમણે વિચાર્યું કે સોનગઢ જઈ જગ્યાના સેવાકાર્યમાં જોડાઈ જવું. દાદાબાપુને સોનગઢ જવા તૈયાર કર્યા અને દંપતિ જગ્યામાં પહોંચી જગ્યાના નાના - મોટા દરેક કાર્યમાં સેવામાં લાગી ગયું. ખૂબ પરિશ્રમ સાથે તેમને આઠ આઠ દિવસ કામ કરતા જોઈને મા સોનબાઈએ કહ્યું: “બહુસેવા થઈ, હવે રાખો બેન જેઠીબાઈ.”

રામા પટેલની દીકરી મોંઘીને બોલાવી સોનબાઈમાએ તેને કહ્યું: “મોંઘી જા રામા પટેલને કહી ગાડુ તેડાવી લઈ આવ. મહેમાનને અનસુયામાના દર્શને લઈ જા, તું પણ સાથે જા”

ગાડુ આવી જતા જેઠીબાઈમા સામે જોઈને બોલ્યા:

“જાવ બેન, આજ અનસુયામાના દર્શન કરી આવો એટલે મન જરા હળવું થાય.”

ગાડુ ગયા પછી સોનબાઈમા ઘરનું કામકાજ આટોપી લાખાબાપુના ગોખલે હાથમાં માળા લઈને બેસી ગયા. જુદી જુદી આરાધના કરતા નામસ્મરણમાં લીન થઈ ગયા. પાંચ - દસ - પંદર મિનિટ એમ કરતા એક કલાક જેટલો સમય પસાર થઈ જાય છે. દાદાબાપુ એક - બે વખત ડોકું કાઢી ગયા પછી પોતાના ધર્મપત્નીને આ રીતે ધ્યાનમાં બેઠેલા જોઈ નવાઈ પામે છે. મનમાં વિચારે છે કે કોઈ દિવસ નહીંને આજે આમ કેમ? ઘેરા મહેમાન છે અને હજી રસોડું ટાઢું ટમ છે”

તેમણે હળવેથી ખોખારો ખાધો. ખોખારાનો અવાજ સાંભળી ધ્યાન ભંગ થવાથી સોનબાઈમા એ માળાને આંખે અડાડી પોતે ઉભા થયા. પતિને પગે લાગ્યા પણ તેમની આંખોમાંથી આંસુની ધાર વહેવા લાગી. દાદાબાપુ તેમનો દુઃખપૂર્ણ ચહેરો જોઈ રહ્યાં.

સોનબાઈમા ધીમેથી પતિ કશુંક કહે તે પહેલા રસોડા તરફ ગયા. તેમનું હૈયું ભરાઈ આવ્યું અને હીંબકા ભરતા રડી પડ્યા દાદાબાપુએ પાસે આવીને પૂછ્યું: “કેમ કોચવાઓ છો? શું દુઃખ આવી પડ્યું છે?

કાંઈ જ નહીં” કહેતા આંખો લૂછવા લાગ્યા. મોઢા ઉપર હાસ્ય લાવવાનો પ્રયત્ન કર્યો પરંતુ આંખો ફરીથી વરસવા લાગી.

દાદાબાપુએ પૂછ્યું “કોઈએ કાંઈ કહ્યું?”

કોઈ શું કહે વળી”

“તો કેમ રડવું આવ્યું? કોઈ કારણ તો હશેને?”

આ રીતે બંને વચ્ચે સંવાદ ચાલે છે. ત્યાં પાળિયાદ દાદાબાપુ અને જેઠીબાઈમા એ ઓસરીમાં આવી જોયું તો ઉપરનો સંવાદ તેમના કાને અથડાયો આ સંવાદ તેઓ શાંતિપૂર્વક સાંભળી રહ્યા.

સ્વસ્થતા મેળવતા આઈ સોનબાઈએ નિસાસો મૂકતા પોતાના પતિને કહ્યું: “બીજું કોઈ કારણ નથી પરંતુ બધાનું મંગળ કરનારા તમે સાવ અજાણ્યા કેમ રહો છો એ સમજાતું નથી.”

“પણ માંડીને વાત કરો તો કોઈ ગમ પડે આમ કેવી રીતે મને ખબર પડે શું વાતને શું ચિત છે.”

“લ્યો બોલ્યા... આઠ આઠ દિવસથી તમારા નામેરી પાળિયાદમાં ભગત અને બેન જેઠીબાઈ દિવસ રાત જોયા વિના આ જગ્યાની સેવા કરે છે, તે શું તમે નથી જાણતા? આપણો ઠાકર કેમ સાવ નિમાણો થઈ ગયો છે? ભાઈ જેઠીબાઈના નિઃસાસા મારાથી નથી ખમાતા. એમનું કંઈક કરો આટલી દયા દેખાડો.”

“દયા મારા નાથની બીજું તો શું કહું?”

“તમારી દયા, તમારા આશીર્વાદની પણ કોઈને જરૂર હશેને?”

“મારી દયાની? મારી દયાની વળી કોને જરૂર હોય અને દયા કરવાવાળો તો મારો ઠાકર હું વળી કોણ મારી દયા થવાથી શું વળે?”

“મને પૂછો છો કે દયાથી શું વળે! તમારી દયાથી તો અમૃતના વરસાદ વરસે, આંબા કોળે, લોકોના દુઃખ હરાય અને તેમના આંગણે બાળુડા કિલ્લોલ કરતા થાય ભગતરાજ.”

“તમને આજે આ બધુ શું સૂઝયું છે કે પછી મારા વખાણ કરવાનું નામ લીધું છે?”

“તમારા વખાણ મારાથી શું થઈ શકે! તમારા વખાણ તો આવનાર દિવસોમાં જગત કરશે પણ...”

“પણ શું?”

“આપણે આપણાં મહેમાનની આશા પૂરી ન કરી શકીએ? એ ક્યાં પારકા છે કાલે બેન જેઠીબાઈના હૈયાની વાત હોઠે આવી ગઈ.”

“કેમશું કહેતા હતા?”

“એમને સંતાન ન હોવાનું મોટુ દુઃખ છે આથી કોયવાય છે.”

“આ બધું તો ઠાકરના હાથની વાત છે એમાં આપણાંથી શું થઈ શકે!”

આમ કહેતા દાદાબાપુએ આકાશ તરફ મીટ માંડી.

“કરવું જ હોય તો બધું જ થાય આપણને વિશ્વાસ હોવો જોઈએ.” આટલું બોલીને સોનબાઈમા નીચું જોઈને ઉભા રહી ગયા.

“તો સાંભળો, એકલા વિશ્વાસથી કંઈ બધું ન થઈ શકે, જ્યારે એમાં ભક્તિનું બળ ભળે ત્યારે જ ધાર્યું થઈ શકે.”

“કંઈ સમજાય એવી રીતે વાત કરોને”

“આ સમજવા અને સાંભળવા માટે કઠણ છાતી અને વજનું હૈયું હોવું જોઈએ. અવિયળ શ્રદ્ધા કે જે ક્યારેય ડગમગ ન થઈ જાય તે પણ જોઈએ બોલો તમારી છે તૈયારી?”

“તો સાંભળો, તમને એ પણ કહી દઉં કે તૈયારી ન હોત તો તમને આ વાતેય ન કહી હોત, બોલો શું કસોટી કરવા માંગો છો?”

દાદાબાપુ ગંભીર થઈને બોલ્યા: જુઓ, વાત એમ છે કે તપ અને પુણ્યના બળે કરીને ધારીએ તે બધું જ થઈ શકે. વિશ્વામિત્ર ઋષિએ પોતાના તપોબળથી નવી સૃષ્ટિની રચના કરી હતીને? જો તપ અને પુણ્યનો ઉપાય ન હોય તો એકબીજો ઉપાય પણ આપણા માટે પ્રભુએ ખુલ્લો રાખ્યો છે. જીવ આપતો જીવ મળે એક હાથેથી આપીએ તો બીજા હાથેથી આપણને મળે. સુદામાની જેમ એક મુઠ્ઠી ચોખા પણ આપવાની આપણી તૈયારી હોવી જોઈએ. દ્રોપદીએ સાડીના પાલવનો છેડો ફાડી શ્રીકૃષ્ણને પાટો બાંધ્યો હતો એના નવ હજાર નવાણું તાતણા હતા એટલા ચીર પુરીને મારા ઠાકરે દ્રોપદીની લાજ બચાવી હતી.”

“બસ, હવે... તમારું કહેવાનું હું સમજી ગઈ હવે મને એ કહો કે મારે શું કરવાનું છે?”

“તમારે તમારી સૌથી વધુ વહાલી વસ્તુ છોડવી પડે.”

“હવે વધુ તાવણી કર્યા વગર સીધે સીધું જે કહેવાનું હોય તે મને સમજાય એમ કહી નાખોને

“તો ધ્યાન દઈને સાંભળો ઠાકરે આપણને ત્રણ દીકરા આપ્યા છે ભગુભાઈ, ટપુભાઈ અને નાનાભાઈમાં તમને સૌથી વહાલો પુત્ર કોણ છે?”

“ટપુભાઈ મને વધુ વહાલો છે.”

“તો વહાલી વસ્તુ આપી દેવાની તૈયારી હોય તો ઠાકરદયા કરે.”

“તમારી સામે વાત કરવી એ અવિવેક ગણાય. પણ તમને જવાબ આપ્યા વગર નથી રહેવાતું. સાંભળો, મારી નસોમાં કાઠીયાણીનું લોહી વહે છે જરાય સંકોચ ન રાખશો. આમાં મારે તો ઉલટાનું રાજી થવા જેવું છે. ટપુભાઈને પણ તેની જનેતા કરતાં માસી વધુ વહાલા છે. મારે તો એને માસીના ઘેર મોકલવાનો છે ને? સો વાતની એક વાત આપણા કુળમાં આ ક્યાં કોઈ નવાઈની વાત છે. મા માકબાઈમાએ ક્યાં હરસૂરબાપુને વહાલા કર્યા હતાં?”

થોડીવાર મૌન છવાઈ ગયું અને નિર્ણય લેવાઈ ગયો. દાદાબાપુ સોનબાઈમા સાથે આટલી વાત કરી લાખાબાપુના ગોખલા તરફ આવ્યા. સુખાસન વાળીને તેમની સન્મુખ બેસી દીપક પ્રગટાવ્યો ધૂપ કર્યો કુળદેવી રાજરાજેશ્વરી માનું નામ લઈને જાદરાબાપુનું સ્મરણ કર્યું. ગોખલે મસ્તક નમાવીને ત્યાંથી ચરણામૃત હાથમાં લઈ પંચ પાત્ર સોનલબાઈમાને આપતા બોલ્યા:

લ્યો આમાંથી બાઈ જેઠીબાઈ અને દાદાબાપુને ત્રણ ત્રણ આયમની ભરી ચરણામૃત આપો.”

સોનબાઈમાએ બંનેને એ રીતે ચરણામૃત આપ્યું. પોતે પણ ચરણામૃતની અંજલી ભરી એમાં તુલસીપત્ર મુક્યું.

એકક્ષણ પુરતા સોનબાઈમા આ નિર્ણયથી ખળભળી ગયા એ સમયે તેમને માકબાઈમા દેખાયા જાણે કે તેમને કહી રહ્યા હોય કે,
“મારી બાઈ, દીકરો વહાલો લગાડવાની ઠેકડી કપાળમાં લખાવી ન દેતી બેન!

આ શબ્દોની ભ્રાંતિ સાથે જ તેમના મુખમાંથી શબ્દો બહાર પ્રગટયા

“આજથી ટપુભાઈ તમારો” કહીને એ અંજલિ બંનેને અર્પણ કરી. બેન જેઠીબાએ તેમની સામે ખોળો પાથરી વંદન કર્યા. એમની દૃષ્ટિમાં કર્ણા અને વેદના જોતાં સોનબાઈમાં એ કહ્યું “શું હજુ કાંઈ કહેવું છે?”

“ના, મા ના કંઈ કહેવું નથી, પણ એક નાનકડી અરજ કરવી છે, મને કોઈ એંધાણી આપો. આજ. તો મારા ભાગ્ય સોળે કળાએ ખીલી ગયા.

“સાંભળ્યું?” કહી દાદાબાપુએ સોનલમા તરફ જોયુ અને બોલ્યા:

“એમને કહોને કે સોનગઢના ઠાકર અને પાળિયાદનો ઠાકર કંઈ જુદા નથી. એની નિશાની એ કે ટપુભાઈને શીતળા નીકળ્યા હતા તેથી તેમનું મોટું શિળિયાતુ હતું. તમારે ત્યાં પુત્ર થાય અને શિળિયાતા મોઢાવાળો હોય તો માનજો કે સોનગઢના ઠાકર એની ભેરે છે.”

રાત્રિના સમયે વાળું પાણી કરીને સૌ બેઠા હતા. સુતા પહેલા કુમકુમનો ચાંદલો કરી મા સોનબાઈએ ટપુભાઈને પૂછ્યું કે,

“ભાઈ ટપુ, કાલે તારે માસીની સાથે પાળિયાદ જવું છે?”

“હા” કહીને ટપુભાઈ રાજી થઈ હસી રહ્યા

સવારે સૌ જાગ્યા તો ટપુભાઈ ચિરનિદ્રામાં સુતા હતાં. એમનો દેહ નિઃચેતન થઈને પલંગમાં સ્થિર પડ્યો હતો. આ જાણી માતાના હૃદયમાંથી એક ડુસકું સરી પડ્યું પરંતુ સ્વસ્થ થઈને સૌની ઉપર તેમણે દૃષ્ટિ માંડી મક્કમતા પૂર્વક શોક દબાવીને તેમના મુખેથી શબ્દો સર્યા.

“કોઈ એ ક્ષળાટ કરવાનો નથી. મારા ટપુએ ગામ બદલ્યું છે.”

મૃત્યુ પછીની બધી ક્રિયાઓ કરવામાં આવી બે - ત્રણ દિવસ રોકાઈને દાદાબાપુ તથા જેઠીબાઈમાં પાળિયાદ આવી ગયા

આ ઘટના પછી દસમા મહિને તેમને ત્યાં પુત્રજન્મ થયો તેમને મળેલ એઘાણી મુજબ પુત્રનુ મુખ શિળિયાતુ હતું. છઠ્ઠીના દિવસે ઉનડબાપુ નામ નક્કી કરીને રાખવામાં આવ્યું.

આ સાથે દાદાબાપુના જીવનનો બીજો એક નાનકડો પરંતુ મહત્વનો પ્રસંગ પણ ઉલ્લેખનીય છે. ઝાલાવાડમાં પણ વિસામણબાપુના સમય પછી આ જગ્યા માટે લોકોનો ખૂબ જ ભાવ હતો. વઢવાણ તાલુકાના એક ગામ મોટા કેરાળામાં એક બાવાજી થઈ ગયા જેમનું નામ ભીમગર હતું. જ્ઞાતિએ પોતે સામંતગર આચર હતા. પણ ઠાકર ઉપર તેમને પૂર્ણ શ્રદ્ધા હતી સતત ઠાકરનું નામસ્મરણ કર્યા કરવાના તેમના તપને લીધે ઠાકર તેમના ઉપર સદાય પ્રસન્ન રહેતા.

એક વખત ભીમગરને વિચાર આવ્યો કે હું ઠાકરના દર્શને મારી ટેક મુજબ નિયમિત જાઉં છું. પરંતુ હવે મારી અવસ્થા થઈ છે એટલે દેહની મર્યાદા આવતી જાય છે. જો ઠાકર દયા કરે તો અહીં ઘેર બેઠા મને ઠાકરના દર્શન થાય. આવો વિચાર આવતા છેલ્લી વખત ઠાકરના દર્શન જગ્યામાં જઈને કરી લેવા પાળિયાદ જવા નીકળ્યા.

ચોમાસાનો સમય હતો અને વરસાદ ધીમી ધારે શરૂ હતો. ભાદર કાંઠે પહોંચતા વરસાદ વધતો ગયો કાંઠે પહોંચીને જુએ છે તો ભાદર નદી બે કાંઠે વહી રહી છે. ભીમગર પાણી ઉતરવાની રાહ જોતા કાંઠે બેસી રહ્યા. પાણી વરસાદ શરૂ હોવાથી ઘટવાનું નામ લેતું નહોતું. આમ ને આમ સાંજનો સમય થવા આવી ગયો. પોતાની પાસે નદી પાર કરવાનો કોઈ ઉપાય નહોતો. અહીં સુધી આવી પાછા પણ કેમ જવું? કોઈ માર્ગ ન મળતાં મનમાં દઢ સંકલ્પ કર્યો કે ઠાકરે ભીમા ભગતની લાજ રાખી હતી તો શું મારી નહીં રાખે? શું ઠાકર મને ડૂબવા દેશે? આવો વિચાર આવતા જ તેમનું મનોબળ વધી ગયું અને બે કાંઠે વહેતી ભાદરમાં ઝંપલાવી દીધું. પાણીનો પ્રવાહ બહુ જોરદાર હતો એટલે બાવાજી તણાવા લાગ્યા મનમાં થયું કે શું ઠાકરના દર્શન મને આજે નહીં થાય? આવો વિચાર આવતાં જ તેમના મુખમાંથી આર્તવાણી વહી રહી:

“હે આપાદાદા! તમે તો સમરથ છો. તમારો આ સાધુ આજ દર્શન કરવા આવતી વખતે ડૂબી મરશે તો હે ઠાકર એમાં મારે કંઈ કહેવાનું નથી, પરંતુ તમારી પત જશે. મારે તો ઉંમર થઈ હોવાથી અમસ્તુંય થોડા સમયમાં મરવાનું જ છે. તેને કહેવાનું એ છે કે જો આજ આ રીતે મરીશ તો મલકમાં તમારી આબરૂના ધજાગરા થાશે. હે ઠાકર! હવે આપણી બંનેની ભક્ત અને ભગવાનની લાજ રાખવી તમારા હાથમાં છે.

ભક્તનો પોકાર ભગવાનના કાન સુધી પહોંચ્યા વગર રહેતો નથી. બાવાજીના મુખમાંથી પ્રાર્થનાની વાણી નીકળતા તેમના આશ્ચર્ય વચ્ચે જોસભેર વહેતા પાણીમાંથી કોઈએ એમનો હાથ પકડ્યો અને સાથે અવાજ પણ સંભળાયો:

“મુંઝાઈશ નહીં ભીમગર, હું કાંઠે જ ઉભો છું હાલ્યો આવ.”

આ બોલ સાંભળી ભીમગરમાં હિંમત આવી ગઈ અને નદી પાર કરી ગયા. કાંઠા ઉપર જઈને જુએ છે તો દાદાબાપુ હાથમાં ભગવું કપડું લઈને ઉભા છે. બાપુ એ ભગવું વસ્ત્ર ભીમગરને આપતા બોલ્યા:

“લે ભીમગર, આ લઈ લે ઠાકર તને ભગવું વસ્ત્ર આપે છે. તારી ટેકથી ઠાકર પ્રસન્ન છે.”

આટલું કહેતા દાદાબાપુ ઘોડા ઉપર સવાર થઈ ત્યાંથી પાછા વળી નીકળ્યા. બાવા ભીમગરે પાળિયાદ આવી ઠાકરના દર્શન કર્યા બે દિવસ રોકાઈ જતી વખતે દાદાબાપુ પાસે રજા લેવા ગયા.

“શું કરુ બાપુ જીવ તમારા દર્શન કર્યા વિના શાંતિ પામતો નથી. પણ હવે ઉંમર થઈ ગઈ એટલે દર્શને આવવું અઘરું પડે છે આ વાતનું મને મોટુ દુઃખ થાય છે” આટલું બોલતા બાવાજી ગળગળા થઈ ગયા.

એમની વાત સાંભળીને દાદાબાપુ બોલ્યા:

“ભાઈ ભીમગર, ઠાકરને તારા ઉપર બહુ પ્રેમ છે. જ્યાં તને ઠાકરે ભગવું વસ્ત્ર આપ્યું છે એ જ જગ્યાએથી ઠાકરનો દીઘેલો એક પિત્તળનો ઘોડો તને મળશે એટલે તારે રોજ ઘેર બેઠા ઠાકરના દર્શન થશે અને અહીં આવવું નહીં પડે ! હવે બસને?”

ભીમગરના આનંદનો કોઈ પાર ન રહ્યો. ભાદરના કાંઠે આવીને તપાસ કરી તો જમીનમાંથી પિત્તળનો ઘોડો મળ્યો. એ લઈ મોટા કેરાળા આવી ત્યાં પીરની સ્થાપના કરી અને પૂજાપાઠ કરવાનું શરૂ કરી દીધું. આવી રીતે ઘોર કળિયુગમાં પણ શ્રદ્ધાનું બળ હોય તો ધર્મ આપણું રક્ષણ અવશ્ય કરે છે.